

РЕШЕНИЕ

№ 1518

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100509854 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от **** „О.“ срещу решение № 9713/08.06.2023г., постановено по гр. д. № 1521/2023г. на СРС, 156 с-в, с което съдът е признал за незаконно дисциплинарно наказание „забележка“, наложено на въззиваемата Е. Й. Г. със заповед № 118/09.12.2022г. на директора на **** „О.“, като го е отменил.

В жалбата са развити доводи за неправилност на обжалваното решение. Поддържа се, че в исковата молба самата ищца не оспорва, че е извършила соченото дисциплинарно нарушение. Заповедта е издадена при съобразяване на тежестта на извършеното нарушение, вредите, настъпили от него и всички обстоятелства, включително и дадените обяснения. Моли решението да бъде отменено и вместо него съдът да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявените искове.

В установения от закона срок, въззиваемият Е. Й. Г., е депозирала отговор на въззивната жалба. В него се излагат съображения за неоснователност на въззивната жалба. Моли решението на районния съд да бъде потвърдено, като ѝ бъдат присъдени сторените пред въззивната инстанция разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен

диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правни норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря.

Относно правилността на първоинстанционното решение, въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

Дисциплинарната отговорност е отговорност за виновно изпълнение на задълженията на работника или служителя по индивидуалното му трудово правоотношение с работодателя. Съгласно чл. 192, ал. 1 КТ дисциплинарните наказания се налагат от работодателя или от определено от него длъжностно лице с ръководни функции или от друг орган, оправомощен със закон. Според чл. 193, ал. 1 КТ работодателят е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства.

Разпоредбата на чл. 193, ал. 2 КТ не съдържа правила за формално инициране на дисциплинарно производство, нито за форма на поканата на работодателя до работника, както и за посочване в поканата, че тя следва да се счита за начало на дисциплинарно производство. Необходимо и достатъчно условие за спазване на нормата на чл. 193, ал. 2 КТ е преди налагане на наказанието работодателят да е поискал по разбираем за работника или служителя начин обяснения за действията или бездействията, които счита за нарушения на трудовите му задължения (така Решение № 198/02.10.2019 по гр. дело № 1480/2019 на IV ГО на ВКС), като преценката на работодателя на дадените от работника или служителя обяснения не подлежи на съдебен контрол.

Съгласно чл. 195, ал. 1 КТ в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание се посочва нарушението и кога е извършено.

В конкретния случай, от събраните доказателства се установява, че работодателят е спазил процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ, като са взети обяснения на служителя преди налагане на наказанието, както и че наказанието е наложено в рамките на преклузивния срок по чл. 194, ал. 1 КТ. По тази причина оспорената заповед, с която на ищцата е наложено дисциплинарното наказание "забележка" е издадена при спазване на императивната разпоредба на чл. 195, ал. 1 КТ. С оглед на това са налице предпоставките за разглеждане на спора по същество.

По предявения иск в тежест на работодателя е да ангажира по делото доказателства за извършеното от работника нарушение на трудовата дисциплина, станало основание за налагане на дисциплинарното наказание "забележка", което според настоящия състав на

съда не е сторено. В случая, видно от заповедта за налагане на дисциплинарно наказание "забележка", основанието, обосновало издаването на същата, е извършването от страна на служителя на дисциплинарно нарушение по чл. 187, ал. 1, т. 10 КТ.

Съгласно чл. 187, т. 10 КТ нарушения на трудовата дисциплина са неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове, в правилника за вътрешния трудов ред, в колективния трудов договор или определени при възникването на трудовото правоотношение.

В настоящия случай заповедта е мотивирана с това, че служителят е нарушил Правилника за вътрешен трудов ред, който въвеждал забрана да се искат пари и средства от родителите по какъвто и да било повод, като служителят бил поискал от родителите на децата от водената от нея група, да бъде закупена острилка за моливи на стойност 186,00 лева. Искането било направено пред родителите на групата деца, с които лицето работи, на родителска среща на 29.09.2022 г. Служителят лично е поръчал тази острилка, като се е аргументирала пред родителите, че била подходяща, с оглед много моливи за острене и е безопасна за децата, факт потвърден от родителя С.Б.. Направеното предложение предизвикало негативни реакции сред родителите на децата поради високата цена на исканата острилка и довело до напрежение сред тях, за което директора била уведомена на 19.10.2022 г., а след това била подадена жалба от родителя В. Н. Т. на 20.10.2022г.

По отношение на описаното в заповедта нарушение следва да се посочи, че в настоящото производство от страна на работодателя, чиято е тежестта за това, не са ангажирани никакви доказателства за осъществяване на нарушение на трудовата дисциплина от ищцата. Липсват доказателства, че твърдяното нарушение е извършено. Действително е подаден сигнал от един от родителите, но същият следва да бъде установен по съответния ред, предвиден в ГПК. В дадените от ищцата по реда на чл. 193 КТ обяснения, липсват твърдения, които да съставляват признания за извършено от нея нарушение.

Съдът изцяло споделя изводите на СРС, че приложените длъжностна характеристика и вътрешни правила на работодателят установяват единствено функции, права и задължения, но не и поведение, което да е в разрез с тях, тоест да е виновно и противоправно.

Ето защо, неоснователни са оплакванията във въззивната жалба, че е безспорно, че наказанието е наложено за действително извършено от страна на ищцата дисциплинарно нарушение. Напротив, в производството не е установено ищцата да е извършила това нарушение, за което ѝ е наложено наказание. Същата, в подадените от нея обяснения, твърди, че не е искала от родителите закупуването на такава острилка. От представените доказателства не се установява, че ищцата е отправила такива искания към родителите. В тежест на ответника е пълно и главно да установи по делото извършеното нарушение на трудовата дисциплина.

За допълнение на изложението следва да се отбележи, че съгласно чл. 175 ГПК направеното от страната или от неин представител признание на факт се преценява от съда с

оглед на всички обстоятелства по делото. С Решение № 70 от 29.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 579/2012 г., II г. о., ГК е прието, че признанието на неизгоден за страната факт е доказателствено средство, което не освобождава противната страна от тежестта на доказване. В случая ищцата не е и признала за извършено от нея нарушение.

По изложените съображения се налага изводът, че в процесния случай дисциплинарното наказание е наложено, без наказаният служител да е извършил вменената му от работодателя дисциплинарна простъпка, поради което предявеният иск с правно основание чл. 357, ал. 1, във вр. с чл. 188, т. 1 КТ е основателен. Правилно с обжалваното решение наложеното на ищцата с процесната заповед на директора дисциплинарно наказание "забележка" е отменено.

Поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции, решението следва да се потвърди.

По разноските за въззивната инстанция:

На въззиваемия на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК, следва да се бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноски в размер на 600 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 9713/08.06.2023г., постановено по гр. д. № 1521/2023г. по описа на Софийски районен съд, 156 с-в.

ОСЪЖДА **** „О.“, с адрес: гр. София, ул. **** да заплати на Е. Й. Г., ЕГН: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК разноски за въззивната инстанция в размер на 600 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____